

близо до възглавницата на дъвцата. А като спъше тя още той са възползова да я съзерцава нѣколко минути и съ гледанъето да задоволи душата си. Но когато я тъй гледаше и си въобразяваше прелеститѣ на цѣломъдренната тѣзи отроковица, впечатлѣніята му мѣнихъ естество. Но при сичката си невѣроятна дързкостъ и увѣренность въ безнаказанността си, той не посмѣи да извърши престѣпленіето во всичкыя му ужасъ. Да ли происхождаше туй отъ нѣкое тайно гризеніе на съвѣстьта? или са боеше да притури на безбройнитѣ си подобны злодѣянія едно ново? О! челоуѣческата душа е бездна неизслѣдована, и за туй оставямы са да рѣшимъ този въпросъ. Между туй вътрѣшната тѣзи борба спаси въ тѣзи минута дъщерята на управителя.

Инквизиторътъ я гледаше прехласнато и ненасытно, но не смѣяше да я събуди. Най подаръ въ омайванъето си той са наведе къмъ ржката ѝ и сложи на нея пламнѣлытѣ си устны. На туй допиранъе, Долора осѣти ужасъ; тя подуотвори отегнѣлытѣ си очы и нададе остъръ викъ оплашена и закры съ ржцѣ лицето си.

— Че боите ли са отъ мене? рече Арбуезъ съ сладкъ гласъ.

— О Просвещенный! Преосвещенный! защо ма гоните тѣй, извика дъвцата съ прекъснѣтъ гласъ.

Тѣзи бѣ минутата, когато Жозе бѣ чулъ гласа на Долора.

— Дъщи, отговори Арбуезъ, добрыйтъ пастырѣ търси вынѣгы заблудшата овца, додѣ я намѣри.

— Но и възкѣтъ търси овцата, за да я извѣде, рече Долора съ недовѣріе и горчевна.

— Долоро! послѣдова достойныйтъ послѣдователь на Доминика задразненъ отъ праводушіето и искренността на отроковицата. Долоро! съ жалостъ гледамъ душата ви развратена отъ ученіята на адската реформація. Който вѣрва